

„Nu este mai mare mulțumire pentru omul ce dorește binele altora decât aceea când vede că este ascultat de către alții și că vorbele lui prind rădăcini.”

- Ioan Slavici

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

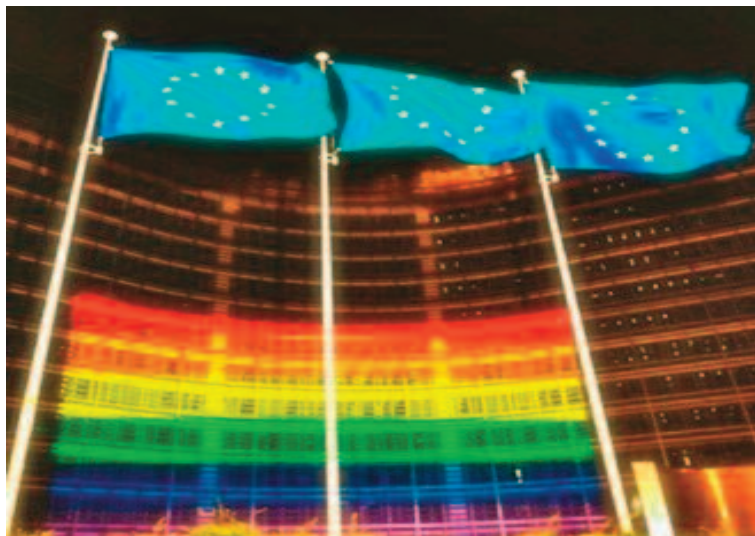
Serie Nouă
Anul X
Numărul 526

28 iul. - 3 aug. 2021

Infrigementul LGBTQ(UE) asupra deciziilor național-suverane...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este doar huliganism la nivel înalt... Și în nici un caz, nu este unul „legalizat”... Pentru că nu avem o asemenea cuprindere juridică în legislația europeană, or, la

acest nivel de interacțiune și contre, simpla etichetarea satirică nu folosește... Desigur, poate că premierul Ungariei a încercat să transmită un mesaj diplomatic fără implicații juridice... Dar nu mai este vremea unor tatonări, atenționări și, poate, în cele din urmă a unui punct azvârlit (de) pe „i” -ul unui infrigement. Pentru că procedurile deschise de Comisia Europeană împotriva Ungariei se constituie într-un abuz de poziție al Bruxelles-ului... Unul ce face loc, deloc timid, formei în extindere a unui abuz de putere generalizat... Și numai mâine-poimâine, dacă Europa va merge „în orb”, în orbul impus pe liniile trasate de transgenderii ce o conduc spre un exit din ea însăși (din sfera de până mai ieri a personajelor cu apucături în decor, în „noua Europă”, al acestui LGBTQUE, fără cratimă măcar), acest abuz va deveni unul de putere...

Luarea de guler a Budapestei de către o Europă „Occidentală” (!), nici măcar efeminizată ci de-a dreptul abulic-transgenderă, este poate una dintre cele mai grave imixțiuni în treburile interne ale unui stat. Și nu are scuza dată de existența unei linii atât de subțiri în interpretarea, taxarea și acuzarea politicilor interne

ale unei țări, încât demararea unei proceduri de infrigement să fi fost făcută la limita unei erori de interpretare... Ar fi putut fi o forțare a notei dacă procedura europeană ar fi vizat Ungaria pentru refuzul de a fi implementat o reglementare/normă legislativă asumată „a priori”... Doar

Europa LGBTQ a gafat în forțarea alipirii UE în dosul ei... Pentru că avem dovada utilizării abuzive a unui instrument de corectare, transformat în mecanism punitiv într-o zonă juridică definită de suveranitatea decizională a statului/ statelor vizate... Și este bine că acest proces a vizat Ungaria și nu România... Sigur, ar fi fost puțin probabil să ajungem la o asemenea formă de manifestare a bărbăției politice, suverane și de stat în fața transgenderilor UE(LGBTQ), capetele plecate, coloanele de cauciuc sufocând minima reacție legislativă de împotrivire... Mai mult, un asemenea război (iar forțarea infrigementului pe chestiunile minorităților sexuale ca instrument punitiv este doar un pas spre crearea speței universal aplicabile prin care UE să capete control discreționar în deciziile statelor membre) poate fi dus doar de țări puternice... Și de oameni de stat puternici... Iar noi nu mai avem așa ceva, riscul de a fi capotat, de fi transformat totul într-un foc de paie, cu final dramatic impus celorlalte țări, ca speță juridică, ar fi fost uriaș... Așa că, dintr-o anumită perspectivă, este bine că am stat în banca noastră... Dar a nu ridica mâna și a nu izbi cu pumnul în masă nu este totuna cu a sta cu capul băgat în dosul LGBTQ(UE)... Și ar fi trebuit să ne aliem opiniilor tot mai pertinente ale unui Est ce se redefinește ca bloc al unei Europe libere, independente și chiar suverane într-un UE acaparat, supus, sodomizat...

acordul cetățenilor ei, care, într-un asemenea context, pot reclama disiparea instituțiilor europene, desființarea noțiunii de națiuni, și transformarea acestora în simple popoare, iar a cetățeanului european într-un viețuitor al UE... Europa LGBTQ a gafat în forțarea alipirii UE în dosul ei... Pentru că avem dovada utilizării abuzive a unui instrument de corectare, transformat în mecanism punitiv într-o zonă juridică definită de suveranitatea decizională a statului/ statelor vizate... Și este bine că acest proces a vizat Ungaria și nu România... Sigur, ar fi fost puțin probabil să ajungem la o asemenea formă de manifestare a bărbăției politice, suverane și de stat în fața transgenderilor UE(LGBTQ), capetele plecate, coloanele de cauciuc sufocând minima reacție legislativă de împotrivire... Mai mult, un asemenea război (iar forțarea infrigementului pe chestiunile minorităților sexuale ca instrument punitiv este doar un pas spre crearea speței universal aplicabile prin care UE să capete control discreționar în deciziile statelor membre) poate fi dus doar de țări puternice... Și de oameni de stat puternici... Iar noi nu mai avem așa ceva, riscul de a fi capotat, de fi transformat totul într-un foc de paie, cu final dramatic impus celorlalte țări, ca speță juridică, ar fi fost uriaș... Așa că, dintr-o anumită perspectivă, este bine că am stat în banca noastră... Dar a nu ridica mâna și a nu izbi cu pumnul în masă nu este totuna cu a sta cu capul băgat în dosul LGBTQ(UE)... Și ar fi trebuit să ne aliem opiniilor tot mai pertinente ale unui Est ce se redefinește ca bloc al unei Europe libere, independente și chiar suverane într-un UE acaparat, supus, sodomizat...

Parada rușinii naționale

Nicolae
Iuga

De prin ziare aflăm cu stupeoare că miercuri 21 iulie a.c. în Piața Arcului de Triumf din Capitală va avea loc „o ceremonie organizată cu ocazia încheierii misiunii Armatei României în Afganistan”. Potrivit unui comunicat dat de către Ministerul Apărării Naționale, vor defila pe sub Arcul de Triumf detașamente reprezentând structurile militare ale Armatei României, „care au îndeplinit misiuni în acest teatru de operații, începând din anul 2002 și până în luna iunie a acestui an”.

Dar ce au căutat militarii români în Afganistan - asta nu ni se mai spune. Și-au apărât cumva patria acolo? Afganistanul ne-a făcut nouă ceva rău, vreodată? Ar trebui să avem tăria și să recunoaștem cinstit că în acest caz e vorba de participarea unor militari români pe un „teatru de operațiuni” din străinătatea îndepărtată în calitate de mercenari. Este vorba de asasini cu simbricie din Armata Română, care s-au dus să lupte în Afganistan pe post de servitori ai altor armate și pentru solde plătite din sudoarea prostitului popor român, aprox. 3 miliarde de lei, într-un război de agresiune declanșat de către „partenerii noștri strategici”, război care nicidecum nu era al nostru și pe care americanii iată că, după douăzeci de ani de lupte, l-au pierdut într-un mod rușinos, mai rușinos chiar decât războiul din Vietnam. Ce ar fi de sărbătorit acum la noi, la Arcul de Triumf? Umiliința de a fi fost slugile altora și rușinea unei înfrângerii? Nu ar fi fost mai bine ca, în loc să organizeze o paradă, președintele țării și ministrul Apărării să-și ascundă eșecul printr-o diversiune grosolană, de exemplu să înjure P.S.D. pentru ceva „vinovății” imaginare?

Al doilea gest rușinos constă în însăși ideea de a trece aceste trupe în paradă pe sub Arcul de Triumf, o murdărire incalificabilă a acestui simbol grav al onoarei militare și al dreptății unei cauze pentru care luptă o armată. Ce formațiuni militare și când au meritat să treacă și au trecut în marș pe sub Arcul de Triumf? Întâi, au trecut și au meritat să treacă pe sub un Arc de Triumf dorobanții care au luptat

în Războiul de Independență din 1877-1878, apoi au trecut și au meritat să treacă pe sub acest Arc de Triumf ostașii care au luptat în Primul Război Mondial pentru întregirea țării, cei care s-au întors din război purtând pe frunte aura sfințitoare a biruinței și în suflele povara grea a memoriei celor aproape un milion de camarazi căzuți eroic pe câmpurile de bătaie, din interiorul țării, nu din afara ei. Apoi au trecut pe sub Arcul de Triumf batalioanele care s-au întors din Al Doilea Război Mondial, cele care au luptat în Vest împotriva nazismului, și care au lăsat pe fronturile din Ardeal, Ungaria și Cehoslovacia aproape un sfert de milion de morți, răniți și dispăruți,

Ceremonia de profanare de acum a Arcului de Triumf va fi umbrită, totuși, de parcare neregulamentară a unui elicopter ultraperformant al Armatei Americane chiar în apropierea Arcului de Triumf, în Piața Charles de Gaulle, fostă între 1951-1962 Piața I. V. Stalin, asta după ce tancurile lor cu G.P.S.-uri s-au rătăcit prin lanurile de porumb ale țăranilor din Bărăgan și după ce avioanele F-16, pe care noi le-am cumpărat la mâna treia cu bani grei, se dezmembrează singure în zbor, fără să fie nevoie ca inamicul să deschidă focul asupra lor. De aceea parada nu va mai fi acompaniată și de o demonstrație aviatică. Public de asemenea va fi probabil mai puțin, unii mai prudenți vor prefera fără îndoială să stea acasă, de frică să nu le cadă vreun elicopter în cap.

Ultima oară când am mai văzut o fotografie profanatoare cu Arcul de Triumf pe fundal a fost mi se pare de Ziua Națională a României din 2019, un Klaus Johannis proaspăt reales prin fraudă morală președinte al României ne rânjea disprețuitor din mijlocul unei adunături de generali din „structurile de forță”, îmbrăcați în uniforme strălucitoare, menite parcă să le ascundă putreziciunea morală din interior, infama trădare de țară și obediența față de stăpânitorii din afară.

Un nou pol de putere în UE?

Ionuț
Țene

De câțiva ani, Ungaria premierului Viktor Orbán devine un pol de putere real și agresiv în Uniunea Europeană, care se opune vehement politicilor globaliste, liberale și progresiste al Bruxellului și Comisiei Europene.

suveranist Viktor Orbán. Dacă vrem să păstrăm integritatea Uniunii Europene, liberalii trebuie să respecte drepturile celor care nu sunt liberali – a declarat Viktor Orbán în articolul său Samizdat 11, publicat pe site-ul prim-ministrului ungar.

Corectitudinea poliică sufocă democrația europeană! Premierul a

Slovenia nu este o colonie, nu este un stat de mâna a doua în Uniunea Europeană, a declarat, recent, premierul sloven Janez Jansa. Declarația a fost făcută în contextul unui incident cu Frans Timmermans, vicepreședinte executiv al Comisiei Europene, petrecut în ziua precedentă la lansarea președinției slovene a Consiliului UE.

în sân și și-a căutat aliați în vestul european.

Lidera extremei drepte franceze Marine Le Pen și 15 aliați europeni, între care premierul ungar Viktor Orbán, au publicat vinerea trecută o „declarație comună” prezentată ca fiind „prima piatră de temelie” a unei alianțe în Parlamentul European care vizează „reformarea Europei”. Se

de grupul Partidului Popular European (PPE), își caută alți parteneri. Într-o declarație separată, integrată printr-un link la declarația comună, Marine Le Pen afirmă că acest document este „baza unei activități culturale și politice comune, respectând rolul grupurilor politice actuale”. Ea subliniază necesitatea unei „reformă profunde” a UE, temându-se de „crearea unui super-stat european”.

Uniunea Europeană „continuă să urmeze calea federalistă care o îndepărtează inexorabil de popoarele care sunt inima civilizației noastre”, scriu în declarația lor comună cei 16 semnatari. Gradual, Ungaria lui Viktor Orbán devine lidera unui pol de putere în UE care încearcă să se impună în fața Bruxellului și să dea o nouă traiectorie politică suveranistă și conservatoare pe continent, care să înlăture actuala conducere liberală și progresistă a Comisiei Europene.

Ungaria și Polonia și-au dat mâna pentru a susține o politică privind protecția familiei și limitarea drepturilor unor minorități sexuale. Viktor Orbán a declarat că Fidesz a ales să dea curs declarației partidului lui Jaroslaw Kaczyński, deoarece, atât Ungaria cât și partul aflat la guvernare au o viziune comună despre aceste subiecte. În această ecuație, ca de obicei România este pe dinafară, nici cu Europa Centrală, dar nici protejată Bruxellului și mai ales sfidată și umilită de Olanda. Se pare că istoria trece pe lângă noi, fără ca actuala conducere să aibă o poziție clară și vizionară, conform intereselor naționale, privind viitorul, prosperitatea și democrația în Uniunea Europeană. În general, neutralitatea în politică se poate plăti scump la încheierea socotelilor istoriei continentale.

Cu toate încercările eurobirocrăției nu s-a reușit sancționarea reală a lui Viktor Orbán, ba, mai mult, Ungaria a devenit un pol de putere care atrage alți aliați în Europa unită. Deși prieten cu George Soros în tinerețea sa, premierul ungar a reușit să-și creeze o imagine de luptător nationalist și conservator, care apără fundamentele iudeo-creștine ale Europei și Ungaria să fie considerate un „zid de apărare” împotriva imigrației clandestine.

Recent premierul Viktor Orbán a dat semnalul împotriva drepturilor minorităților sexuale, fapt ce a atras oprobriul liberalilor, progresiștilor și Bruxellului. Viktor Orbán nu s-a lăsat intimidat deloc și a reacționat dur ca un lider putinist. Ungaria a calificat drept „o rușine” comentariile președintelui Comisiei Europene, Ursula von der Leyen, despre legea care interzice „promovarea” homosexualității în rândul minorilor, în contextul în care Budapesta se confruntă cu un val de critici. Comentariile Ursulei von der Leyen „se bazează pe acuzații false”, a transmis guvernul premierului ungar

scris că la ultima reuniune a Consiliului European, prim-miniștrii cu steaguri în culorile curcubeului au defilat în falangă. Ei au vrut să clarifice dacă există încă unitatea valorilor. Viktor Orbán vrea ca migrația să fie controlată pe teritoriul Uniunii Europene. În esență, dreptul la migrație este considerat un drept al omului – a constatat Orbán. Mai mult, Viktor Orbán a început să fie un exemplu de urmat pentru alți lideri europeni din Europa Centrală. Polonia este trup și suflet alături de Budapesta, iar președintele ceh Milos Zeman i-a luat apărarea lui Viktor Orbán în chestiunea legii împotriva pedofiliei, de fapt o acțiune îndreptată împotriva minorităților sexuale.

De asemenea, Slovacia duce o politică pe plan extern favorabilă premierului maghiar, pe care-l apără în reuniunile comune de la Bruxelles. Recent și premierul sloven, un fost dizident iugoslav, a devenit fascinat de Viktor Orbán și a preluat un discurs împotriva politicilor „fluide” ale Bruxellului. Slovenul nu vrea ca UE să se transforme într-o fostă Iugoslavia a lui Tito cum a declarat nu de mult.

Timmermans a refuzat la o întrunire oficială să se alăture fotografiei de grup în care ceilalți membri ai Comisiei Europene au apărut alături de premierul conservator sloven. Timmermans a protestat, astfel, față de opoziția guvernului sloven în legătură cu noul Parchet european condus de Laura Codruța Kovesi. Întrebat despre reacția lui Frans Timmermans, Jansa a răspuns că nici nu a băgat de seamă că acesta lipsea din fotografia de grup. „Nu avem nicio problemă ca cineva să verifice orice ar dori: statul de drept, libertatea presei, finanțarea mass-media, dar Slovenia nu este o colonie, nu este un stat de mâna a doua în UE. Insistăm asupra unui tratament echitabil”, a subliniat premierul sloven. Slovenia și Polonia au fost singurele țări membre UE care au susținut Ungaria la summitul European de la Bruxelles. Se observă clar că Grupul de la Vișegrad al țărilor Europei Centrale încheagă un pol de putere în UE care vrea pe viitor să răstoarne satabilimentul eurocrat progresist și liberal de la Bruxelles. Orbán nu a stat cu mâinile

spune că „într-un moment în care globaliștii și europeniștii, între care Emmanuel Macron, principalul reprezentant în Franța, lansează Conferința privind viitorul Europei care are ca scop creșterea puterii organismelor europene, acordul de astăzi este prima piatră de temelie către constituirea unei mari alianțe în Parlamentul European”, scriu semnatarii în declarația lor, publicată de partidul Rassemblement National (RN) condus de Marine Le Pen. Printre aceștia se numără Marine Le Pen, liderul formațiunii italiene Liga, Matteo Salvini, premierul ungar și liderul partidului polonez Lege și Justiție (PiS), Jaroslaw Kaczyński, liderul partidului VOX, de extremă dreaptă din Spania, Santiago Abascal, și liderul Fratelli d'Italia (neofascist), Georgia Meloni. Aceste partide nu fac parte din aceleași grupuri în Parlamentul European. RN și Liga aparțin grupului Identitate și Democrație (ID), în timp ce Lege și Justiție, Vox și Fratelli d'Italia fac parte din grupul Conservatorilor și Reformiștilor (CRE). Fidesz, care s-a desprins în martie

Boii de ieri și de azi

Marin
Neacșu

În primul rând aş vrea să precizez, pentru cei ce se vor simți jigniți sau oripilați de... metafora folosită în titlul articolului, că nu au nici un motiv de îngrijorare. Chiar dacă în cultura românească noțiunea de bou este privită și aproape unanim acceptată ca reprezentând o ființă proastă, fără judecată, de fapt nu e așa. Boul este recunoscut ca fiind un animal de povară, folosit eminalemente la muncă, fără nici o altă întrebuintare, fără nimic frumos. Dar a munci, a răbda, a trage din greu nu este un defect ci o calitate. Nu există nici o probă sau măcar proverb care să vorbească despre prostia boului. Nu. Când spui bou spui muncă și atâta tot. Până și porcul, sau măgarul au o imagine mai proastă, trăsături, asociate unor oameni, mult mai „nobile”. De fapt se poate spune că boul are calitatea cea mai „trendy” în ziua de azi în România, el este un „rezistent” în sensul pur al termenului. Aceasta este calitatea de bază, dacă nu chiar singura. Rezistă oricât ai pune pe el, nu îngenunchează, trage până crapă, nu țipă decât de foame, moare în picioare, mut.

Până și măgarul, recunoscut pentru încăpățănarea sa când nu mai poate, sau nu mai vrea el, face scandal, rage de îți vine să îl omori, aruncă samarul sau moare măgarul, se oprește și îl bați până cade din picioare, dar nu mai pleacă. Boul nu, el trage, rezistă la efort, rezistă la bătaie, nu se opune, nu dă cu copita, nu împunge, dă doar de muscă, el opintește și trage în jug, cu o privire plată, inexpresivă, pentru el gândește stăpânul.

Ați privit vreodată un bou în ochi? Nu se vede nimic, doar pace adâncă, o acceptare fără culoare, mioritică, a sorții și a morții. El nu știe în ce parte trebuie să meargă, trebuie împuns, trebuie să i se spună hăis sau cea, că dacă nu merge în fața trenului sau în prăpastie, e cel mai docil suflet, deși are o forță încât ar putea muta munții din loc. Apoi să nu uităm că boul, dar mai ales soața sa, vaca, au fost și sunt încă considerate ființe sacre, zeificate și adulate în mitologia egipteană și indiană. Și nu în ultimul rând, revenind la români, acum două mii de ani pe meleagurile noastre trăia un neam, dac, numit Boii, stema Moldovei era un cap de bour, dar au existat și triburi în Europa centrală

având acest nume. Cu asta închei introducerea.

De ce scriu despre asta? Pentru că pe Facebook, pe una din pagini, cineva a postat o fotografie din epoca de aur, de pe plajele din Costinești, iar altcineva a remarcat faptul că în foto nu prea se văd burți. Trec peste faptul că fiind vorba de Costinești, era stațiunea tinerilor, și admit că dacă faci o fotografie acuma celor de pe plajă, copii și bătrâni, te sature de burți, pentru că de la macdonaldizare încoace, de la apariția fast food-urilor, parcă și nou-născuții au burță.

O altă persoană a comentat spunând că pe vremea aia nu erau burtoși pentru că „boii” erau munciți până la extenuare, nu aveau ce mânca, mureau de foame. I-am răspuns spunând că în ziua de azi boii s-au angajat la privat, au conovăț străin, de firmă, jugul este solid, restul din oțel nemțesc, nu de Reșița, staulul are geamuri mari, se poate vedea ce e afară, boii pot merge să lucreze afară, la stăpâni cu ștaif, dar nu știe dacă sunt angajați ca boi sau ca vaci, au fost castrați și au devenit vite fără sex.

Mâncarea pe care o primesc este chimică, adio pajiști, iarbă verde, pajiștile din România au devenit maaluri sau gropi de gunoi, boii consumă ce primesc din afară și se umflă, dar tot nemâncați și nesătui se culcă, doar că par grași și bine hrăniți. Pentru noii „boi”, cei vechi au devenit o rușine, trebuie sacrificați. Am spus toate astea fără nici o conotație peiorativă, folosind strict sensul de salahor, al sintagmei „bou”. Ei bine, domnul mi-a răspuns spunând cu mândrie, citez: „Da, eu sunt bou nou. Eu îmi aleg stăpânul, negociez cu el plata pentru munca prestată de mine, îi cer condiții severe de respectare a convenției semnate. Eu, bou nou, am dreptul să-mi schimb stăpânul chiar dacă noul stăpân este în altă țară. Nu accept ca stăpânul să mă condiționeze prin șantaj cu un acoperiș deasupra capului, de asta mă voi ocupa eu”.

E drept că nici persoana în cauză nu a făcut aluzie la sensul peiorativ al termenului și s-a referit și el strict la sensul de „lucrător”, „angajat” al bietei vite, dar ma uimit lipsa de înțelegere a propriei situații, acceptarea „a priori” a statutului de „sclav” acceptarea poziției de stăpân a angajatorului, încâlzindu-se cu iluzia că își „negociază” singur salariul și condițiile de muncă și își stabilește singur locul de „cazare”. M-a îngrijorat faptul că pentru el „acasă” nu

mai reprezintă nimic, nici părinți, nici morminte, nici pământ, nici limbă, nici obiceiuri, „boul” român a devenit un „internațional” care are impresia că își stabilește singur soarta.

Cât de orb să fii să nu vezi că îți s-a dat voie să pleci pentru că aici „stăpânii” nu au ce să îți ofere, nici ce să muncești, nici ce să mănânci, că ai fost „vândut” ca bou de tracțiune altora, care nu te plătesc cât ar trebui sau cât ai vrea sau merita, ci tot cât vor ei, dar faptul că e mai mult decât acasă, îți creează impresia că tu ai ales. În plus, de ce să stai aici și să faci scandal, să îți ceri drepturile, când poți să treci în „diaspora” și să fii folosit la alegeri ca măciucă împotriva celor care trag la jugul național, răzbuindu-te înverșunat pe cei rămași acasă, care în ochii tăi sunt vinovați că ai plecat tu?

Tactica a dat rezultate la ultimele alegeri. Afară însă, cu mici excepții, nici condițiile de muncă nu îți le alegi singur și nici cele de locuit și în nici un caz nu sunt aceleași, cum nu e nici salariul, cu ale „boilor” autohtoni. Să spună asta sclavii de pe plantațiile spaniole, portugheze, germane, italiene, sau bandantele din Italia, Franța, Anglia, Austria, care dorm înghesuți câte 5-6 în cameră, ca să poată economisi din banii de chirie. Dar uite că „boul nou” are impresia că trăiește bine, că îi sunt respectate drepturile, că își stabilește singur soarta. Și vorbește ca și când ar fi expert, despre ce a fost înainte deși pe vremea aia umbra în cărca părinților sau bunicilor.

Nu ridic osanale vremurilor vechi, nu vreau nici măcar să le compar cu actualele condiții, dar când văd că vorbește cu atâta „ură” și dispreț „fabricat” sau inoculat despre vechile timpuri, cineva care avea 5 ani sau 10 în 89, îmi vine să îi spun să stea jos și să îi lase să vorbească pe cei care le-au trăit au avut măcar copii pe vremea aia, nu neapărat serviciu. Doamne cu câtă ușurință vorbește despre contractul dintre stăpân și „sclav”, despre statutul acceptat și asumat de sclav, care -vezi Doamne- poate să își negocieze condițiile! La adevărata libertate de alegere nu se gândește, de fapt nici nu ști ce e aia.

Adevărata libertate înseamnă să poți să îți alegi țara sau locul de muncă din motive care țin de gusturile tale, nu de condițiile mizere în care trăiești sau lipsa unui „traie decent”. Ceea ce fac Românii când pleacă de acasă nu este o „alegere” ci un abuz comis de autorități, o crimă la adresa cetățenilor

care sunt obligați să își părăsească familiile, pământul, tradițiile, până și respectul față de țară și părinți, unii chiar copii, pentru a supraviețui. Asta nu mai este nici măcar șantaj, este deportare. Cei care sunt mulțumiți cu această „alegere” și nu văd că au fost de fapt forțați să plece, ca și cei care spun că s-au vaccinat că „așa au vrut ei” când de fapt s-au vaccinat ca să poată ieși la o bere, la un teatru, la un restaurant sau în concedii afară, se mint singuri, se leagă la ochi, încearcă practic să își justifice lașitatea și lipsa unei reacții normale, care ar fi trebuit să ducă la schimbarea celor care au dus țara în aceasta stare.

La adresa „boilor” vechi și noi se aplică din partea guvernanților de ieri și de azi un act de dezumanizare, o pervertire a conștiinței, o îndobitocire, o crimă în cel mai pur sens al termenilor, iar reacția noastră este nulă, ne mulțumim că trăim, că putem „alege” să plecăm în altă parte și să „negociem” când de fapt nu facem altceva decât să acceptăm ceea ce ni se face și dinăuntru și dinafară. Îmi e teamă că tinerii de azi, în marea majoritate nu realizează că sunt practic goniți din țară, sub pretenția că li se acordă dreptul să plece, așa cum Băsescu le spunea medicilor că dacă nu le convine în țară, sunt „liberi” să plece. Liberi pe dracu, forțați. Autoritățile se laudă cu faptul că statistic a scăzut numărul de șomeri, de unde trag ei concluzia că „duduie economia”. Numărul de șomeri a scăzut pentru că situația este raportată în funcție de sumele acordate ca ajutor de șomaj, dar asta decurge nu din creșterea economică ci din scăderea numărului de „eligibili” și creșterea numărului celor care părăsesc țara.

Aceeași poziție sau statut îl avem și din punct de vedere politic, militar, în relațiile cu marii lumii. „Boii” de ieri pupau mana stăpânilor de la Răsărit, de acolo venea lumina, acolo se închinau iar cei care nu făceau ca ei, au fost, treptat, suprimați, apoi, în timp, băgați la închisoare, apoi marginalizați, apoi doar blamați, pentru ca în final datorită evoluției democrației, să li se dea „dreptul să plece din țară”. Și ei „au avut de ales”. Acum am schimbat stăpânul ne închinăm la Apus, dar tot „boi” am rămas și tot cu ură ne uităm la cei care au rămas cu gâtul la răsărit sau pur și simplu nu vor să admită că lumina vine de peste graniță sau cei care vor să se închine la soarele

autohton.

E adevărat, s-a inversat procedura, acum suntem deja „în democrație” vom evolua în sens invers. Acum mai întâi și se acordă „libertatea” să pleci, apoi cei care nu acceptă deciziile „neuro-atlantice” vor fi blamați, apoi marginalizați, apoi încarcerați și, dacă vom rămâne în continuare „boi”, va urma eliminarea fizică. În armată deja unii generali s-au gândit să astupe gura celor care „vorbesc fără acordul stăpânirii” și au propus într-un nou proiect de statut al cadrelor militare, introducerea cenzurii pentru cadrele militare și din activitate și din rezervă. Bine că nu și de dincolo de mormânt. Când vor constata însă că morții pot vorbi, așa cum pot vota, sigur se va schimba statutul. Iar cel care a propus această cenzură este încă păstrat în funcție, e „om de lume nouă”. Ptiu, drace!

Acum câteva zile, la emisiunea aia cu „am întrebat 100 de români” s-a pus întrebarea „ce meserie/profesie creează eroi”. Luați de valul „luptei împotriva virusului”, care iavaș-iavaș se va transforma în lupta împotriva vaccinului, marea majoritatea celor întrebați au răspuns „medicii” apoi, polițiști, pompieri, și alte meserii. Meseria de militar nu a intrat în primele opt locuri, deci nu a constituit o opțiune pentru „tinerii” din public, deși se spune că s-ar afla pe primul loc în ceea ce privește încrederea populației în instituțiile statului, dar mai ales, deși eroi sunt cei care își dau viața pentru apărarea țării, a națiunii iar cei mai mulți adevărați eroi au murit în războaie, nu făcând liste de vaccinare sau raportând cazuri de persoane infectate conform planificării. Aceste răspunsuri au arătat cât de repede, radical și ciudat se schimbă conștiința românilor sub asaltul unei politici de de-românizare, d e z n a ț i o n a l i z a r e , deșertificare morală, culturală, juridică, sanitară, militară chiar. Unde vom ajunge? Mă întreb dacă să mă bucur sau nu că nu voi apuca să văd.

Importul de resurse – șansa celei de a doua „industrializări” a țării?!

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă ar fi vorba de un concept pur teoretic, un asemenea mecanism economic ar fi poate remarcabil... Ba, scos din zona teoretică și pus în practică, poate ar și funcționa pe ici-colo... Dar nu ar deveni o nouă doctrină de dezvoltare, cel puțin nu pentru o țară care are atâtea resurse naturale încât îi ajung și pentru sine și pentru export, un stat care și-a construit prima industrie națională plecând tocmai de la existența acestor resurse. Într-adevăr, poate că la nivelul de destructurare în care am fost împinși, ca subcolonie, astfel de aplicații „practice” pentru idei și concepte ce ies din normele uzualului economic, s-ar putea dovedi oarecum salvatoare. Nu am scrie pagini de reindustrializare a țării, dar am salva, de azi pe mâine, anumite structuri uzinale, măcar pentru ținerea în viață a acelor orașe pe lângă care au fost concepute.

Evident, nu ar fi vorba de o a doua industrializare a țării... Pentru că uzinele ar fi aceleași, nu am importa nici tehnologie, nici utilaje, ci am da o nouă șansă prin înlocuirea materiilor prime... Acele resurse care au devenit povara propriei noastre dezvoltări... O piatră ferecată la comandă de picioarele unor coloși industriali batjocoriți drept mormane de fier. Pentru că, astăzi, România industrială post-decembristă (ori, mai bine spus, postindustrială), mai funcționează strict la nivelul acelor unități ce utilizează resurse primare ce nu au fost niciodată necesare acelor care ne-au rescris practic statutul economic și industrial, de la acel „în curs de dezvoltare”, la nivelul unei (pre)industrializări marginale...

Dar am ajuns și în acea etapă finală, în care sunt vizate tocmai ultimele zone industriale funcționale, care au rezistat doar pentru că Occidentul nu a avut nevoie de anumite resurse de la noi pe post de materii

prime. Iar dacă nu a avut de ce să ne spolieze și de acele bogății, nu neapărat ineficiente energetic, ci, pur și simplu, pentru că avea propriile resurse, precum cărbunele din Germania, atunci ne-a decis închiderea, lichidarea pe motiv de pact verde neconform.

Este și cazul Termocentralei de la Mintia (Hunedoara)... Aflată aproape de colaps nu din cauza lipsei materiei prime în România, ci pentru neîncadrarea în certificatele verzi elaborate de un Occident discreționar. Sigur, nu este doar vina acestuia... Căci, așa cum la începutul aderării nu am avut un cuvânt de spus în stabilirea cotelor agricole, la fel s-a întâmplat și acum când, prin alți guvernanți și politicieni otreapă, nu am impus nici măcar o virgulă în stabilirea noilor norme de poluare acceptate de Europa. Iar de aici intrăm direct în butaforia guvernamentală a unei țări împinsă în mantinelă de proprii guvernanți. Și chiar dacă totul aduce a umor negru, să privești șansa de a salva

de la distrugere Termocentrala de la Mintia, și poate și alte unități, nu prin convertirea către un alt tip de combustibil (precum aberațiile cu hidrogen etc), ci prin aducerea de materia primă clasică, același cărbune, de peste mări și țări (un milion de tone pe an, din Indonezia!), în baza faptului că are un certificat de compoziție de sulf acceptat de normele UE, arată ridicolul situației în care am ajuns. Și noi, și industria, dar mai ales țara, ca viitor...

Pe de altă parte, inițiativa autorităților locale hunedorene este de apreciat... Inclusiv ca variantă de „reindustrializare” prin importul de materie primă necesară și identificarea unei piețe de import... Că vom ajunge să aducem cărbune indonezian când minele noastre se închid, nu mai este vina lor, ci o fereastră de oportunitate de pe azi pe mâine. Spre un mâine în care vom avea poate parte de guvernanți care să lupte pentru drepturile noastre, care să impună ceea ce este mai bine pentru România... Dar,

drumul spre bine este întotdeauna minat, condiția „reindustrializării” acestea fiind poate chiar mai restrictivă decât normele europene... Mutarea centralei din sfera Ministerului Economiei în competența autorităților locale... Adică, plastic vorbind, plecarea din fața „măcelăriei” a javrele ce ne conduc și a jivinelor prăduitoare din haitele-clan ce sufocă România...

Aceasta este țara pe care o lăsăm copiilor noștri... Una în care trebuie să apelăm la tertipuri pentru a salva ceea ce, poate mai încolo, va fi repus pe linia normalității de cineva. Pentru că, soluția declarării centralei ca (măcar) obiectiv de importanță locală, pentru asigurarea termoficării orașului Deva, și nu plusarea pe rolul jucat în cadrul obiectivelor strategice, probabil deja destructurate din toate fișele de securitate energetică națională, reprezintă până la urmă doar un șiretlic ce poate trece ori nu de vigilența prăduitorilor...

Pași spre implozia imperiului

Al. Stănculescu
Bârda

Europa a fost miraj și speranță pentru popoarele din sud-estul continentului. Am luat-o de exemplu la 1848, de câte ori am vrut să facem ceva trainic și sănătos; i-am cerut sprijinul când a fost vorba de Mica și de Marea Unire, ne-am alăturat aramatelor ei, când a fost vorba să ne recuperăm teritoriul răpitate de mai-mari zilei. Am luat-o de exemplu, când a fost vorba să ne alcătuim Constituția, codurile juridice, sistemul de învățământ, administrativ, juridic, militar etc. Întotdeauna ne-am socotit parte a Europei, dar vremurile și oamenii au făcut ca să fim tot rupți de continent, de viața lui și de aspirațiile lui. Noi am fost mereu portarii Europei și ne-am făcut cu cinste și cu tragere de inimă datoria. Ne-am luptat cu toate liftele păgâne venite din pusele asiatice, ori din adâncurile orientale, ne-am dat viața, ne-am vărsat sângele, ne-am dat aurul, mierea, lemnul, sarea, vitele, ba chiar și copiii uneori, dar nu pământul. Frații de peste Dunăre au ajuns pašalâc turcesc și sute de ani n-au mai existat ca state pe harta Europei. Noi n-am permis nimănui să-și construiască moschei pe pământul nostru, să ne transforme țara în provincie a nu știu cărui imperiu. Am avut mândria noastră și am plătit-o foarte scump, dar s-a meritat. După 1989, vecina Jugoslavia,

mândră și bogată, a explodat în șase țări, dintre care unele majoritar musulmane, deși pe teritoriile respective erau relicvele cele mai scumpe ale istoriei sârbești. La noi au fost interese mari, externe, ca să ne spargă țara, dar nu s-a reușit. Generațiile bătrâne au sădit în adâncurile ființei noastre conștiința că suntem un singur neam, avem o singură țară și pe aceasta trebuie s-o apărăm cu prețul vieții noastre.

A venit 1989 și a renăscut credința că s-a îndurat Dumnezeu și de noi. S-au dărâmat ziduri, s-au demolat garduri, s-au deschis granițe și românii s-au împrăștiat în lume cu o bucurie greu de înțeles pentru cel care n-a trăit o jumătate de veac lipsit de libertate. Din păcate, dezamăgirile au venit repede. Am fost fundați mereu cu țiganii și cu cerșetorii, am fost considerați mereu rudele sărace, am rămas mereu cu mâinile întinse pe la porțile „fraților” europeni. Un tânăr îmi povestea, că a umblat trei luni în zece țări europene și doar într-o zi a găsit de lucru. În rest, a trăit din cerșit! Cum auzeau că este român, îl dădeau afară pe poartă, fără să mai comenteze! Salariile cele mai mici, angajările „la negru” și altele asemenea au fost destinate românilor. Răbdători din fire, românii s-au mulțumit și cu mult și cu puțin, sperând că într-o bună zi va răsări soarele și pe ulița lor. Ne-au plecat tinerii din sate și orașe, a rămas o populație îmbătrânită și tot mai bolnavă. Așa numiții investitori străini, în cârdășie

cu atâția nemernici locali, s-au năpustit asupra bogățiilor țării, precum corbii pe cadavru, smulgând ce-au putut, cât mai repede și cât mai ieftin. Ni s-a dus pe râpă economia țării, fie că a fost vorba de industrie, fie de agricultură, fie de alte forme de activitate. „Frații” europeni și nu numai ei, ne-au umplut satele și orașele de magazine cu toate minunile aduse de aiurea, împănate cu chimicale și otrăvuri de tot felul. Produsele autohtone, atâtea câte au mai fost nu și-au găsit loc pe rafturi, în marile magazine, iar în piețe o adevărată mafie de interlopi au eliminat pe micii producători.

De pe o zi pe alta, Europa se dovedește a nu fi cea pe care o speram să fie. Am descoperit în inima acestui colos de peste o jumătate de miliard de locuitori putregaiuri greu de vindecate. O decădere morală cum nu ne-am putut imagina se tolănea la umbra așa-ziselor „drepturi ale omului”. Am fost oameni săraci, jecmâniți din generație în generație de mai marii zilei, de marile imperii din jur. Ne-au luat bogățiile solului și ale subsolului, ne-au luat bucate, vite, bani, copii, dar nu au reușit să ne ia sufletul. Rareori se întâmpla ca cineva să „se turcească”, să treacă în altă lege, în altă credință. Românii adevărați se comportau asemenea lui Brâncoveanu și nici moartea nu-i îndupleca să-și vândă sufletul. Ne-am ridicat biserici și mănăstiri, am plâns și ne-am rugat în fața sfintelor icoane și L-am avut pe Dumnezeu de ajutor la vremuri de

primejdii și de încercare.

Europa dovedește cu prisosință că nu ne vrea doar ca vacă de muls, ca piață de desfacere, ci vrea să ne transforme în cifre statistice, fără personalitate, fără istorie, fără conștiință de neam, fără religie, fără Dumnezeu. Europa dovedește cu prisosință, că-i trebuie și sufletul nostru. Cu o nerușinare greu de imaginat cu câteva decenii în urmă, Europa promovează tot ce e mai scârbos și mai josnic în comportamentul uman. Toate eculubrațiile, aberațiile și apucăturile morbide, bolnăvicioase, ale unor indivizi fără rușine de oameni și fără Dumnezeu ne sunt băgate pe gât ca „drepturi ale omului”. Aceștia au „drepturi”, pe care ni le impun în Constituție, dar majoritatea, milioanele de cetățeni creștini, nu sunt observați, nu sunt luați în seamă, nici ei, nici modul lor de comportare, de gândire și simțire. Sunt atacate instituții fundamentale, precum Familia și Biserica, în școală se introduc discipline care nu au nimic comun cu morala creștină, sufletul copiilor noștri este pervertit cu tot felul de păcate frumos ambalate. Nu s-a pomenit în țara noastră, în comportamentul părinților, moșilor și strămoșilor noștri, să se vorbească ori să se practice homosexualitatea, pedofilia, necrofilia (relațiile sexuale cu morți), căsătoriile între persoane de același sex și alte aberații de felul acesta. Sub pretextul „modernității”, „libertății”, „drepturilor”, se face din bătrânul continent o

adevărată Sodomă a timpului nostru. În vremea aceasta, islamismul ocupă, treptat dar sigur, bucată cu bucată din bătrânul continent. Nesiguranța este prezentă la tot pasul. Moartea îți suflă în spinare, fie că te duci într-un magazin, într-o instituție publică, într-un mijloc de transport, pe stradă. Cei peste 60 milioane de musulmani din Europa sunt gata să se transforme în bombe, gata să distrugă cât mai mult și cât mai mulți dintre ghiauri (nemusulmani),

Nu este aceasta Europa, pe care noi, românii, am visat-o, am dorit-o, am iubit-o! Am crezut că este Europa marilor scriitori, poeți, artiști, oameni de știință, Europa marilor universități și academii, Europa hârniceii și omeniei, a belșugului, Europa fraților noștri creștini. Ușor-ușor, ne dăm seama că Europa de azi nu este decât o babă sclerozată, incapabilă de a gestiona problemele grave cu care se confruntă. Păcat! Nu trebuie uitat, că majoritatea marilor imperii au pierit nu învinse din exterior, ci prin implozii interioare, începând cu neîncrederea, scârba, nemulțumirea, ura propriilor cetățeni față de niște rânduiri fără noimă.

Dumnezeu i-a dat o șansă istorică, dar se dovedește că nu o merită! Când se va trezi la realitate, va fi prea târziu!